

Đọc Bản Tin Ái Hữu Công Chánh 65

BÀI CỦA
NGUYỄN CÔNG THUẬN

Hơn 13 năm nay, từ khi có mặt ở ngoài này làm một thành viên của gia đình Ái Hữu Công Chánh (AHCC), tôi theo dõi thường xuyên các tin tức sinh hoạt ái hữu khắp nơi, nhất là Lá Thư và Bản Tin AHCC. Hơn 13 năm, có thể nói là tôi đã đọc Lá Thư và Bản Tin AHCC với một ý nghĩ là tìm lại những quen biết thân tình xưa cũ, đọc qua cho biết một số tin tức về người (bạn bè đồng nghiệp cũ và mới), về việc (công việc chuyên môn và không chuyên môn, có liên hệ hay không đến ngành Công Chánh cũ và mới), về cộng đồng (đồng hương Việt Nam ở khắp nơi), và những tin tức chung chung có hay không có liên hệ đến mình và các bạn bè mình.

Cho đến khi tôi nhận được Bản Tin AHCC số 65, tháng 1, 1995!

Tôi phải nói ngay là, đối với tôi, về hình thức bên ngoài, Bản Tin số 65 đã gần như đạt đến mức toàn hảo: cách trình bày, các kiểu chữ, cách làm bìa và đóng gáy, cách sắp xếp bài vở... Cá nhân tôi không phải là người "làm báo" chuyên nghiệp, nhưng cũng đã từng có ít nhiều kinh nghiệm trong các sinh hoạt báo chí tập thể (nôm na gọi là "chùa") này, tôi thấy rằng một bản tin nội bộ của một tập thể hay một hội đoàn, không thương mại, không quảng cáo, mà làm được như Bản Tin AHCC số 65 là hết mức rồi.

Đọc xong Bản Tin AHCC số 65, tôi cảm thấy ngay có một sự thô thiển là ngồi viết một cái gì để tuyên dương công trình và cố gắng xuất sắc này. Mà cũng để cảm ơn những người đã có lòng và có công trong việc cung cấp cho mình một món quà tinh thần đặc sắc như vậy. Tôi loay hoay không biết nên viết thư riêng cho Ban Phụ Trách, viết dưới hình thức một "thư độc giả", hay viết thành một bài chung. Trong danh

sách số 65, cá nhân tôi chỉ quen biết có 6 người, trong đó có hai người biết nhiều hơn một chút, và hai người tương đối quen thân. Nhưng tôi biết những người này không phải là vai chính trong việc "làm" bản tin này. Vậy thì nếu viết thư riêng thì viết cho ai? Mà đâu có viết thư gọi là riêng thì thế nào bản tin số 65 cũng sẽ trích đăng lại không nhiều thì ít. Vả lại, viết thư để "khen" riêng, chưa chắc gì mình đã làm vừa lòng người nhận!

Thôi thì hãy viết thư chung, tức là viết thành bài này vậy!

Tôi còn phải "khen" thêm một điều nữa. Nhóm ái hữu miền Bắc Cali đã lãnh trách nhiệm ấn loát và phát hành Lá Thư và Bản Tin AHCC hình như nhiều lần rồi. Kỳ này họ làm nữa, như vậy là thiện chí họ có thừa. Như vậy là trong nhóm AHCC miền Bắc Cali, phải có ít nhất một người "đam mê" với các sinh hoạt ái hữu, "say mê" với bạn bè đồng nghiệp, quý trọng các tình nghĩa và kỷ niệm. Đây là một tinh thần rất đứng đắn và rất cao quý, cá nhân tôi xin tỏ lòng quý trọng và ngưỡng mộ.

Trong nhiều năm, Lá Thư và Bản Tin AHCC đã phải lang thang vì không nơi nào nhận phụ trách, "tội nghiệp" ái hữu (AH) đàn anh LKT và một vài AH nữa đã phải tha thiết lên tiếng kêu gào, năm nào gào khlong được thì lại "còng lưng xác ngà voi" để giữ cho Lá Thư và Bản Tin AHCC tiếp tục sống sót.

Bây giờ xin thử đi vào nội dung của Bản Tin 65.

Tôi không thể đếm được tổng số các mục và bài trong số 65, nhưng tôi có cảm tưởng là số này nhiều bài vở nhất từ trước tới giờ. Dĩ nhiên số lượng nhiều chưa hẳn là một điều hay, nhưng ít nhất nó cũng chứng tỏ một điều là có nhiều người tham dự sinh hoạt, nhiều người ủng hộ và đồng ý về các sinh hoạt ái hữu. Đây

cũng là một mục tiêu của sinh hoạt ái hữu, “càng đông chúng ta càng vui!” Tôi không dám nói là tôi đã đọc kỹ tất cả mọi bài, nhưng tôi để ý, chú ý, và đồng ý (nghĩa là thích) một số bài mà tôi xin lược qua sau đây.

Trước hết là “Lá Thư Ban Phụ Trách” của AH Bửu Hiệp. Lá thư này tương đối hơi dài một chút, nhưng là một lá thư mở đầu tuyệt vời, trình bày và gói ghém hầu như đầy đủ các sinh hoạt ái hữu trong năm ở mọi nơi, các diễn tiến và sinh hoạt đang diễn ra, tình hình ban phụ trách, tình hình tài chánh, tình hình ăn loát và phát hành bản tin. Lá thư còn giới thiệu các bài chủ yếu trong bản tin này, giới thiệu các “vấn đề”, hoặc nội dung các bài ...

Bài mà tôi lưu ý và cho là quan trọng nhất là bài “Cởi Trói” của AH Nam Cát Nguyễn Phúc Bửu Hạp. Trong nhiều năm, qua nhiều số Lá Thư và Bản Tin AHCC, Nam Cát đã chứng tỏ là một cây bút vững vàng, về cách lý luận và trình bày vấn đề, về tinh thần và lập trường dân tộc. Tác giả đã đề cập đến một vấn đề hết sức là thời sự, một vấn đề nghiêm trọng hiện đang còn làm cho nhiều ái hữu “bản khoán”, “khó nghĩ”, “do dự” ... Đó là vấn đề có nên “đóng góp” một công việc gì cho đất nước Việt Nam trong tình trạng và điều kiện hiện tại hay không? “Đóng góp” trong tình trạng hiện tại nghĩa là tham dự vào một công trình xây dựng trên đất nước Việt Nam, từ ngoài này hay trở về nước, với danh nghĩa cá nhân đầu tư hay hợp tác với nhà nước Việt Nam (cộng sản) hiện tại, hoặc đại diện cho một công ty ngoại quốc nào ...

Tôi hoàn toàn đồng ý với tác giả, nghĩa là trong tình trạng hiện tại, với chế độ cộng sản đang còn cầm quyền trong nước, không có tự do và dân chủ thật sự, không tôn trọng nhân

quyền, mọi đóng góp của chúng ta đều vô ích. Không có công trình nào sẽ có thể hoàn tất đúng điều kiện kỹ thuật, đúng thời gian và kế hoạch dự định, đúng với ngân khoản dự trù ... Chỉ béo mấy anh đảng viên cán bộ cao cấp mà thôi! Mà riêng đối với cá nhân một vài người trong chúng ta đã từng thử “đóng góp”, cái nguy cơ “thân bại danh liệt”, cái nguy cơ “mất mạng”, cái nguy cơ “tan tành sự nghiệp” đã thực sự xảy ra rồi. (Tôi chỉ nói tới những người thật sự có ý nghĩ và tinh thần “đóng góp”, không nói đến những người dựa vào lý do “gia đình”, những người “áo gấm về làng”, những người muốn về nước khoe khoang bịa bợm, những người ở ngoài này “không có và không biết chuyện gì để làm”.)

Muốn “đóng góp” thật sự và có ích cho đất nước, cho mọi người dân, ưu tiên hàng đầu bây giờ là moi người chúng ta phải cương quyết cứng rắn với chế độ cộng sản trong nước. Bao giờ các anh tôn trọng tự do và nhân quyền, bao giờ các anh thả hết tù nhân chính trị (các tu sĩ, các nhà tranh đấu cho dân chủ, các văn nghệ sĩ, các tù cải tạo ...), bao giờ các anh cho mọi người dân được tự do di lại, tự do cư trú, tự do ngôn luận và báo chí, thì chúng tôi mới có thể “choi” với các anh.

Trong bài viết này của Nam Cát, tôi chỉ tiếc một điều. Phải chi tác giả dùng từ “chuyên viên” thay cho từ “trí thức” thì hay biết mấy!

Bài quan trọng thứ hai là hai bức thư ngỏ của hai AH NDS và Lê Sĩ Ngạc, góp ý về bài viết “Bản Khoán” củ AH ĐSK trong Lá Thư AHCC số 64. Tác giả NDS ký tên tắt, có thể nhiều người trong chúng ta không biết là ai (có lẽ tác giả không muốn bị nhận diện, sao ban phụ trách lại ghi chú ở cuối bài làm lộ tông tích chi vậy?) nhưng tác giả Lê Sĩ Ngạc thì tất cả những người xuất thân từ

“lò Phú Thọ” nhất định là phải biết. Tinh thần và lập trường dân tộc rõ rệt, cương quyết, và cứng rắn của vị dân anh và vị Thầy khả kính này chắc chắn sẽ có ảnh hưởng rất nhiều đến nhiều “thế hệ Phú Thọ” và “thế hệ Công Chánh”.

Vấn đề của hai thư ngỏ này cũng giống nhau như vấn đề đặt ra trong bài “Cởi Trói”, các suy nghĩ và lý luận xoay quanh vấn đề thời sự “có nên về nước góp sức hay tham gia vào các công tác xây dựng ở trong nước hay không”. Hai thư ngỏ này nêu ra thêm nhiều chi tiết, nhiều thí dụ về những tệ hại của việc “đóng góp”, những khó khăn và trở ngại của việc gọi là “xây dựng đất nước”. Tất cả suy tư đều quy về một mối: chế độ và nhà nước cộng sản có thật sự muốn và tạo điều kiện cho chúng ta “đóng góp” và “xây dựng đất nước” hay không? Tất cả chúng ta đang ở ngoài này, dù đã đến đây bằng hình thức và phương tiện gì, cũng đã ít nhiều có kinh nghiệm sống, làm việc, và hợp tác với chế độ và con người cộng sản, chắc chắn cũng phải ghi nhớ nằm lòng lý do vì sao chúng ta có mặt ở đây.

Bài thứ ba mà tôi để ý là bài “Chuyên tầm phào về Louisiana” của AH Lê Thành Trinh. Tuy tựa đề là “tầm phào” nhưng thực sự là một bài có tính cách “hồi ký” hay là “du ký”, viết về thành phố Baton Rouge và tiểu bang Louisiana, rất hay, vui, dí dỏm, nhiều ý nghĩa, nhiều kỷ niệm và tình nghĩa. Mới ở Baton Rouge vài năm nhưng tác giả có con mắt nhìn, có để ý tìm hiểu, học hỏi, có nhận xét ... Và có cả một ước mơ cho một công trình xây dựng thành phố tương tự cho một nước Việt Nam mai hậu.

Có nhiều bài khác rất đặc sắc và độc đáo như bài “Hướng Đạo và đường lối giáo dục thanh thiếu niên” của AH Gấu Thận Trọng, viết về

sinh hoạt hướng đạo Việt Nam ở hải ngoại, một sinh hoạt rất bổ ích cho thanh thiếu niên Việt Nam. Bài “Trách Nhiệm Người Kỹ Sư” của AH Hà Thúc Giảng là một bài viết rất đơn giản nhưng đủ khả năng để diễn tả công việc và trách nhiệm của một người “kỹ sư chuyên môn” thật sự, những khó khăn và bối phận của người hành nghề kỹ sư. Bài “Vợ chồng làm khó nhau chỉ lầm thế” của AH Gạch Bể, phiếm luận dí dỏm về tình nghĩa vợ chồng ở vào lứa tuổi... “tri thiên mệnh!” Bài “Quà Cưới” của AH Mây Tím là một bức thư của một người mẹ viết cho con gái và con rể (sắp sửa), tâm sự và cũng là dạy dỗ các con trong việc gầy dựng và nuôi dưỡng hạnh phúc vợ chồng. Những lời dạy dỗ này rất thực tế, rất cởi mở, kết hợp được tinh thần tự do phóng khoáng của Tây Phương với truyền thống gia đình và văn hóa Đông Phương. Bài “Lấy Le” của AH Minh Tà, tuy ngắn nhưng lại là một bài phiếm luận rất đặc sắc. Tác giả đem “ông Nam Dương” ra làm thí dụ nhưng đọc qua rồi tôi thấy tinh thần và ý nghĩa của bài này có thể đem ra áp dụng cho rất nhiều người và việc ở xung quanh chúng ta mỗi ngày. Nhất là cái đoạn đầu “... Ví dụ như con thi đậu in “cạt” khoe tùng lum chảng hạn”!

Rất nhiều bài khác tuy không có gì đặc biệt lắm nhưng cũng đóng góp cho bản tin nhiều “hoa thơm cỏ lạ”. Những bài kể chuyện vui. Những bài viết về cảnh như Huế (hình như các tác giả cũng như ban phụ trách số này đa số là gốc ... Huế!), như người bạn từ HO ở Las Vegas, ... Viết về lịch sử như chuyện một con kênh đào bên Tàu với một vị kỹ sư người Việt, chuyện về Từ Hy Thái Hậu, ... Viết về văn học và những “vần thơ ngày cũ”, ... Viết về các tin tức tốt đẹp của con em cộng đồng Việt Nam trong các trường học và tại nhiều địa

phương..., Viết về dự thầu với Caltrans, ... Các mục sáng tác thơ văn, mục thư tín, mục hình ảnh, mục báo cáo tài chánh, ... mục nào cũng có ý nghĩa và vừa phải. Danh sách cập nhật địa chỉ AHCC rất là hữu ích. Phần tin vui và chia buồn rất trang trọng (nhưng hơi tốn... giấy!).

“Khen” nhiều mà không có “chê” thì sợ có nhiều ái hữu bảo tôi “điếc đóm”, hay “nịnh bợ”, hay “nâng bi” ban phụ trách. Thành ra cũng xin có vài góp ý xây dựng sau đây.

Có một số bài viết về các đề tài quá chuyên môn, hoặc viết với một trình độ quá cao, chỉ những người có mức độ hiểu biết ngang ngửa với tác giả mới hiểu được. Chẳng hạn bài “Cung đàn hư vô” của AH Tâm Tràng Ngô Trọng Anh đòi hỏi người đọc phải có căn bản về giáo lý và triết lý nhà Phật. Cá nhân tôi không đủ trình độ để thấu hiểu và phán đoán bài nghiên cứu này, nhưng đọc qua tôi thấy bài viết chịu ảnh hưởng triết gia Phạm Công Thiện hơi nhiều. Bài “Khảo về chiếc bình bát của Đức Phật” của AH Nguyễn Phúc Bửu Tập viết ở trình độ phổ thông hơn những vẫn còn cao lắm. Trong đám AHCC chúng ta bây giờ, liệu có bao nhiêu người đạt tới trình độ này!

Làm báo “chùa” cho sinh hoạt ái hữu, được nhiều người tham gia gửi nhiều bài vở là quý hóa quá rồi. Đangiết được thì càng tốt. Nhưng tôi vẫn mong có được nhiều bài viết về những đề tài mà nhiều người có thể đọc, hiểu, và chia sẻ được, có ích lợi cho sự hiểu biết chung, cho việc thông tin liên lạc về các sinh hoạt và tình nghĩa ái hữu. Hoặc ít ra cũng mang lại được cho các ái hữu vài giây phút ấm lòng, một ít chuyện giải trí với những nụ cười thoải mái, một cơ hội “đối diện” với bạn bè xưa cũ trên các trang báo. Nghĩa là cố gắng viết về những chuyện chung

cho nhiều người. Nên nhớ tập thể AHCC chúng ta không chỉ gồm riêng những người kỹ sư hay cán sự công chánh, không chỉ có những người hiện đang hành nghề công chánh, mà bao gồm mọi người mọi cấp đã có liên hệ đến ngành công chánh, đã có với nhau ít nhiều tình nghĩa và kỷ niệm. Cái điểm chung là tinh thần “ái hữu công chánh”. Các ái hữu để ý lại coi, bản tin số 65 này không theo thông lệ các tạp chí thường có, cả tờ bản tin chỉ có mỗi một mẩu chuyện vui cười “Chuyện cười hải ngoại” của AH Minh Tà (trang 52), không có mẩu chuyện tiểu lâm nào khác. Bản tin đậm ra già quá! Đúng đắn quá! Hay là khô khan quá!

Một số bài khác mà theo ý tôi thì không nên đăng vào Bản Tin. Chẳng hạn như bài “Cảm Tạ” của AH Trần Sĩ Huân. Đây thật sự không phải là bài viết mà chỉ là trích những lời khen ngợi tức các thư riêng của các bạn bè quen biết của tác giả cuốn “Bóng Ngày Qua”. Cách trích thư này chỉ có tính cách “quảng cáo” cho cuốn sách, thành ra nên in vào cuối cuốn sách khi nào có dịp tái bản, hoặc là in riêng thành một tài liệu giới thiệu để phổ biến làm quảng cáo cho cuốn sách. Vì thực ra, những lời khen này có được bao nhiêu phần thành thật? Tôi chưa có hân hạnh đọc cuốn sách này thành ra chưa biết nội dung, nhưng nếu tôi quen biết với tác giả, và nhất là nếu tác giả gửi sách tặng thì lẽ nào tôi không viết mấy lời cảm ơn và khen cuốn sách!

Một điều đáng tiếc nữa, tuy rất nhỏ nhưng không kém phần quan trọng, đó là sự chính xác của dữ kiện, tài liệu và chính tả. Rải rác trong bản tin số 65 còn có một số từ in sai chính tả (hỏi, ngã, có g hay không, c hay t ...), có nhiều chỗ dẫn chứng

(xem tiếp trang 67)